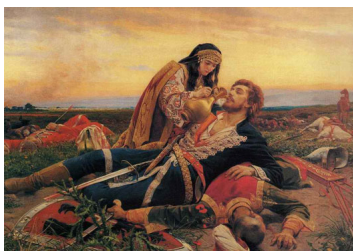

Поштовани посетиоци НСПМ, хвала Вам за сваку упућену реч, мисао, стих. Наше поруке су међусобне, певајући својој Отаџбини ми разговарамо, дивимо се њеној лепоти и узвишености, сећамо се њене славе и будимо је, враћајући себе њој и враћајући Србију и наше Косово и Метохију нама. Ваше речи, стихове, мисли, надана, љубав према Косову и Метохији, нашој Србији, слободно исказујте и даље. Јављајте се. Ово парче електронског неба је својина свих нас који волимо своју земљу и знамо да је Косово наше. Ведро, са осмехом, колико је до нас, ми свој венац плетемо.

Урош Предић, Косовка девојка

КОСОВКА ДЕВОЈКА

Уранила Косовка девојка,
Уранила рано у недељу,
У недељу прије јарка сунца;
Засукала бијеле рукаве,
Засукала до белих лаката;
На плећима носи хлеба бела,
У рукама два кондира златна,
У једноме хлађане водице,
У другоме руменога вина;
Она иде на Косово равно,
Па се шеће по разбоју млада,
По разбоју честитога кнеза,
Те преврће по крви јунаке:
Ког јунака у животу нађе,
Умива га хлађаном водицом,
Причешћује вином црвенијем
И залаже хлебом бијелијем.
Намера је намерила била
На јунака Орловића Павла,
На кнежева млада барјактара:

Пише: НСПМ

среда, 20 март 2013 18:53

И њега је нашла у животу,
Десна му је рука одсечена
И лијева нога до колена;
Вита су му ребра изломљена:
Виде му се цигерице беле;
Измиче га из те многе крвце,
Умива га хлађаном водицом,
Причешћује вином црвенијем
И залаже хлебом бијелијем.

Кад јунаку срце заиграло,
Проговара Орловићу Павле:
"Сестро драга, Косовко девојко,
Која ти је голема невоља
Те преврћеш по крви јунаке?
Кога тражиш по разбоју млада:
Или брата, или братучеда,
Ал' по греху стара родитеља?"

Проговара Косовка девојка:
"Драги брато, делијо незнана,
Ја од рода никога не тражим:
Нити брата, нити братучеда,
Ни по греху стара родитеља.
Мож ли знати, делијо незнана,
Кад кнез Лаза причешћива војску
Код прекрасне Самодреже цркве
- Три недеље тридест калуђера?
Сва се српска причестила војска,
Најпослије три војводе бојне:
Једно јесте Милошу војвода,
А друго је Косанчић Иване,
А треће је Топлица Милане;
Ја се онде десих на вратима,
Кад се шета војвода Милошу,
Красан јунак на овом свету,
Сабља му се по калдрми вуче,
Свилен калпак, оковано перје;
На јунаку коласта аздија,
око врата свилена марама;
Обазре се и погледа на ме,
С себе скиде коласту аздију,
С себе скиде, па је мени даде:
- "На девојко, коласту аздију,
По чему ћеш мене споменути,
По аздији по имену моме:

Пише: НСПМ

среда, 20 март 2013 18:53

Ево т' идем погинути, душо,
У табору честитога кнеза;
Моли бога, драга душо моја,
Да ти с' здраво из табора вратим,
А и тебе добра срећа нађе,
Узећу те за Милана мога,
За Милана Богом побратима,
Кој' је мене Богом побратио,
Вишњим Богом и светим Јованом;
Ја ћу теби кум венчани бити."

Адам Стефановић, Кнежева вечера

За њим иде Косанчић Иване,
Красан јунак на овоме свету,
Сабља му се по калдрми вуче,
Свилен калпак, оковаљно перје;
На јунаку коласта аздија,
Око врата свилена марама,
На руци му бурма позлаћена;
Обазре се и погледа на ме,
С руке скиде бурму позлаћену,
С руке скиде па је мени даде:
- "На девојко, бурму позлаћену,
По чему ћеш мене споменути,
А по бурми по имену моме:
Ево т' идем погинути, душо,
У табору честитога кнеза;
моли Бога, моја душо драга,
Да ти с' здраво из табора вратим,
А и тебе добра срећа нађе,
Узећу те за Милана мога,
За Милана Богом побратима,
Кој' је мене Богом побратио,
Вишњим Богом и светим Јованом;

Ја ћу теби ручни девер бити."

За њим иде Топлица Милане,
Красан јунак на овоме свету,
Сабља му се по калдрми вуче,
Свилен калпак, оковано перје;
На јунаку коласта аздија
Око врата свилена марама,
На руци му копрена од злата;
Обазре се и погледа на ме,
С руке скиде копрену од злата,
С руке скиде, па је мени даде:
- "На девојко, копрену од злата,
По чему ћеш мене споменути,
По копрени по имену моме:
Ево т' идем погинути, душо,
У табору честитога кнеза;
Моли Бога, моја душо драга,
Да ти с' здраво из табора вратим,
Тебе, душо, добра срећа нађе,
Узећу те за верну љубовцу."

И одоше три војводе бојне:
Њих ја данас по разбоју тражим."

Ал' беседи Орловићу Павле:
"Сестро драга, Косовко девојко,
Видиш, душо, она копља бојна,
Понајвиша а и понајгушћа:
Онде ј' пала крвца од јунака,
Та доброме коњу до стремена,
До стремена и до узенђије,
А јунаку од свилена паса,
- Онде су ти сва три погинула!
Већ ти иди двору бијеломе,
На кржави скута и рукава."

Кад девојка саслушала речи,
Проли сузе низ бијело лице,
Она оде свом бијелу двору,
Кукајући из бијела грла:
"Јао, јадна, худе сам ти среће!
Да се, јадна, за зелен бор 'хватим,
И он би се зелен осушио!"

Пише: НСПМ

среда, 20 март 2013 18:53

*

Десанка Максимовић: Грачаница

Пре двадесет година упутила се пут Небеске Србије. Кроз Косово и Метохију – сећамо се ње, кроз њу – сећамо се Косова.

(НСПМ)